



AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 12.10.2004
COM(2004) 642 végleges

2004/0239 (COD)

Javaslat

A TANÁCS ÉS AZ EURÓPAI PARLAMENT AJÁNLÁSA

**a felsőoktatás minőségének biztosítása területén megvalósuló további európai
együtműködésről**

(előterjesztő: a Bizottság)

INDOKOLÁS

1. BEVEZETÉS

1998. szeptember 24-én a Miniszterek Tanácsa elfogadta a felsőoktatás minőségének biztosítása területén megvalósuló európai együttműködésről szóló ajánlást¹. Az ajánlás felhívja a tagállamokat, hogy hozzanak létre minőségbiztosítási rendszereket vagy támogassák azokat, valamint a felsőoktatási intézményeket és az illetékes hatóságokat ösztönözzék együttműködésre és a tapasztalatok cseréjére. Felkéri továbbá a Bizottságot, hogy támogassa az ilyen együttműködést, és az ajánlás célkitűzéseinek végrehajtásáról készítsen jelentést európai és tagállami szinten egyaránt.

A Bizottság jelentése szerint figyelemre méltó a fejlődés a minőségbiztosítási rendszerek létrehozásában és az együttműködés elősegítésében. Ezek az eredmények pozitívak, de nem elegendőek. Messzebb ható intézkedésekre van szükség annak érdekében, hogy az európai felsőoktatás minősége javuljon, valamint, hogy saját polgáraink és más kontinensekről érkező hallgatók és tanulók számára átláthatóbbá és megbízhatóbbá váljon. Az ajánlás végrehajtásának felülvizsgálatát követően a Bizottságot felkérték arra, hogy a jelentés mellett fogadjon el egy új tanácsi és európai parlamenti ajánlásra vonatkozó javaslatot is.

Ennek megfelelően a Bizottság javasolja, hogy a Tanács és az Európai Parlament fogadjon el egy új ajánlást, amely az 1998. évi ajánlásra épül, és konkrétan hozzájárul a minőségbiztosítási rendszerek és értékelések kölcsönös elismeréséhez egész Európában. Ezen indokolás a javasolt ajánlásban vázolt, az alábbiakban dőlt betűkkel idézett öt lépést fejtí ki.

2. A KÖLCSÖNÖS ELISMERÉSHEZ VEZETŐ ÖT LÉPÉS

A. Belső minőségbiztosítási mechanizmusok

„követeljük meg, hogy a területükön működő valamennyi felsőoktatási intézmény szigorú belső minőségbiztosítási mechanizmusokat vezessen be vagy fejlesszen ki;”

E jelentés 3.3. pontja szerint az egyetemi társulások és hálózatok a Bizottság támogatásával számos kezdeményezést tettek az intézményeken belüli minőségirányítás (vagy „minőségi kultúra”) kidolgozására. A minőségirányítás aktív fenntartásának és fejlesztésének helyes gyakorlata azonban még mindig ritka és nem egyformán elterjedt Európában. Szükség van e gyakorlat elterjesztésére, amely a külső értékelés kiegészítőjeként és megfelelő alapjaként az európai intézmények széles skáláját érintő személyzeti és irányítási kérdéseket is felvet. A Bizottság figyelemmel fogja kísérni az e területen megvalósuló fejlődést, és továbbra is támogatja a minőségirányítási kezdeményezéseket.

B. Közös szabványok, eljárások és iránymutatások

„követeljük meg, hogy a területükön működő valamennyi minőségbiztosítási vagy akkreditációs ügynökségek az értékeléseiket függetlenül végezzék, az 1998. szeptemberi

¹ A felsőoktatás minőségének biztosítása területén megvalósuló európai együttműködésről szóló, 1998. szeptember 24-i 98/561/EK tanácsi ajánlás (HL L 270., 1998.10.7., 56. o.).

tanácsi ajánlásban lefektetett minőségbiztosítási követelményeknek megfeleljenek, és értékelési célokra közös szabványokat, eljárásokat és iránymutatásokat alkalmazzanak;”

Az oktatási miniszterek 2003 szeptemberében Berlinben tartott ülésükön egy mandátumot fogadtak el, amelyben megbízták az ENQA-t azzal, hogy a tagjain keresztül, valamint az EUA-val, EURASHE-vel és ESIB-bel együttműködve dolgozzon ki „közös megegyezéssel minőségbiztosításra vonatkozó közös szabványokat, eljárásokat és iránymutatásokat”. Az ENQA e mandátum alapján megkezdte a munkáját, és a 2005 májusában Bergenben tartandó miniszteri találkozón a bolognai ellenőrzési csoporton keresztül jelentést fog tenni. A Bizottság a mandátum ezen részével kapcsolatosan a következő álláspontot képviseli:

Szabványok, kritériumok vagy vonatkozási pontok

Ebben az összefüggésben a szabványok olyan kritériumok vagy vonatkozási pontok, amelyeket az ügynökségek intézmények vagy programok értékelésekor vagy akkreditálásakor használnak. A közös megegyezésen alapuló szabványok azonban nem válhatnak gátló tényezővé. A szabványokat olyan vonatkozási pontokként kell használni, amelyek a rájuk való hivatkozáshoz közös nyelvet nyújtanak. Az ügynökségeknek a közös vonatkozási pontokra való utalással meg kell határozniuk és közzé kell tenniük az általuk alkalmazott szabványokat. Az ilyen vonatkozási pontok várhatóan egész Európában növelni fogják az átláthatóságot és az összehasonlíthatóságot. Segíteni fognak a tanulmányi programok közötti hasonlóságok és különbségek kiemelésében anélkül, hogy azokat harmonizálnák. Az egyetemek és más felsőoktatási intézmények számára lehetővé kell tenni, hogy a közös megegyezésen alapuló szabványokban foglaltaktól eltérjenek, azokat megújítsák és elmélyítsék.

Két új szabványcsoport bír egyre nagyobb jelentőséggel: a belső minőségbiztosítási mechanizmusok megléte, valamint a tanulmányi eredmények és szakértelem használata. Relevanciájuk megőrzése érdekében a vonatkozási pontokat rendszeresen naprakésszé kell tenni, és a felmerülő új ismeretekhez és a társadalom változó igényeihez kell igazítani. A naprakésszé tétel egyik lehetséges útja olyan tanácsok létrehozása, amelyek egyetemi tanárokból, szakértőkből és sikeres hallgatókból/végzett diákokból állnának. A Bizottság kezdeményezni fogja a 2004–2005-ös tanulmányi évre vonatkozóan az első tanácsok összehívását.

Eljárások

Az ENQA által végzett vizsgálat² kimutatta, hogy az 1998. évi tanácsi ajánlásban foglalt alapeljárás bizonyítottan bevált, és a legtöbb értékelésben messzemenően alkalmazzák. Az EU-val kapcsolatban ajánlott ezen eljárást a miniszterek Berlinben kiterjesztették az átfogóbb bolognai kontextusra. A mandátum ezen részét illetően kívánatos lenne egy, a minőségbiztosítási eljárásokról szóló ENQA-kézikönyvet kidolgozni, amely számos, a tagállamok bevált gyakorlatán alapuló, közösen elfogadott modellt vagy jegyzőkönyvet tartalmazna. A Bizottság szerint kívánatos lenne egy ilyen kézikönyv közzététele. Az 1998. évi tanácsi ajánláshoz és a 2003. évi berlini Communiqué-hez kapcsolódóan a Bizottság az ügynökségek irányításában és értékeléseiben való szisztematikus nemzetközi részvételt vár.

² Minőségbiztosítási eljárások az európai felsőoktatásban – ENQA-vizsgálat, ENQA Occasional Papers 5., 2003. április, <http://www.enqa.net/texts/procedures.pdf>

Iránymutatások

Az iránymutatások olyan elvekre utalnak, amelyeket a külső értékelések végzésekor figyelembe kell venni. Az ENQA-mandátum keretében fog sor kerülni a közös megegyezésen alapuló iránymutatások vagy elvek kidolgozására. Néhány ilyen elv már azonosítható, úgymint az egyetemek autonómiája, a külső ügynökségek számadási kötelezettsége és függetlensége, arányosság és méltányosság. A feladat e részét illetően kívánatos lenne egy, az európai minőségbiztosításra vonatkozó elveket magában foglaló kódex kidolgozása, amelyhez valamennyi érdekelt fél csatlakozhatna, és amelyet az ENQA-kézikönybe is felvennének.

C. Minőségbiztosítási és Akkreditációs Ügynökségek Európai Nyilvántartása

„ösztönözzék a minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségeket, hogy a felsőoktatást képviselő szervezetekkel együtt, a mellékletben foglaltaknak megfelelően állítsák fel a »Minőségbiztosítási és Akkreditációs Ügynökségek Európai Nyilvántartását«, és határozzák meg a nyilvántartásba való felvétel feltételeit;”

A külső értékelések nagyobb hatással bírnak, ha az érintett ügynökség teljesíti a függetlenségre és szakmai felkészültségre vonatkozó legmagasabb követelményeket. Éppen ezért ajánlatos, hogy az Európában működő minőségbiztosítási ügynökségek maguk is rendszeres felülvizsgálat tárgyai legyenek. E felülvizsgálatok eredményeit közzé kell tenni. A miniszterek Berlinben arra kérték az ENQA-t és partnereit, hogy „vizsgálják meg a minőségbiztosítási és/vagy akkreditációs ügynökségek vagy testületek megfelelő szakértői felülvizsgálati rendszere biztosításának lehetséges útjait”. Az ügynökségek felülvizsgálata a Minőségbiztosítási Ügynökségek Európai Nyilvántartásának („listájának”, „jegyzékének”) felállításához vezetne, amely nyilvántartás lefedné az Európán belül tevékenykedő vagy ott székhellyel rendelkező, regionális, nemzeti, európai vagy nemzetközi alapon működő köz-, magán- és szakmai ügynökségeket. A nyilvántartásnak az interneten való közzététele hozzájárulna az értékelési és akkreditációs rendszerek és vizsgálatok elfogadásához, továbbá közvetetten megkönnyítené a képesítések elismerését Európán belül és kívül.

Meg kellene határozni a feladatokat, vagyis azt, hogy hogyan működik helyesen egy ügynökség, valamint meg kellene állapítani ezen felülvizsgálat menetét és az arra vonatkozó iránymutatásokat. Ki kell dolgozni egy felülvizsgálati rendszert a különböző érintettek – egyetemek, hallgatók, szociális partnerek és szakmai testületek, kormányok és ügynökségek – közötti ellenőrzési és egyensúlyozó mechanizmusokkal együtt.

A nyilvántartás azt jelentené, hogy a jelenlegi és jövőbeni ENQA-tagok és Európában működő más ügynökségek maguk is minőségbiztosítás és értékelés tárgyai lesznek. A legtöbb ügynökségnek nem lesz nehéz a feladat-meghatározásoknak megfelelni, és ez minőséget tanúsító címet biztosítana a számukra. A csatlakozni kívánókat még azelőtt, hogy teljes jogú nyilvántartott tagokká válnának, tevékenységeik színvonalának emelésére ösztönöznék. Kapacitásuk kiépítésének folyamatában pedig külön segítséget kapnának.

D. Az egyetemek autonómiája az ügynökségek kiválasztásában

„tegyék lehetővé, hogy a területükön működő felsőoktatási intézmények a minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségek közül azt az ügynökséget választhassák ki az európai nyilvántartásból, amelyik az igényeiknek és profiljuknak megfelel;”

A felsőoktatási intézményeknek lehetőséget kell adni arra, hogy szabadon választhassák ki az igényeiknek megfelelő ügynökséget, feltéve, hogy ez az ügynökség szerepel a nyilvántartásban, és a felsőoktatási intézmény országa elismerte mint független és megbízható ügynökséget. Ez egy másik európai országban székhellyel rendelkező ügynökség is lehet. Az egyetemeket ösztönözni kell egy akkreditációs stratégia kidolgozására. Az egyetemeknek kell irányítaniuk az akkreditálásukat, és mérlegelniük kell, hogy melyik típusú akkreditáció szolgálja a leginkább a sajátos érdekeiket. E stratégia alapján regionális, nemzeti vagy nemzetközi akkreditálás mellett is dönthetnek.

E. A tagállamnak az értékelések elfogadására és következtetések levonására irányuló hatásköre

„fogadják el az európai nyilvántartásban felsorolt bármely minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökség által készített értékeléseket a felsőoktatási intézmények engedélyezésére vagy alapítására vonatkozó döntések alapjaként, ideértve olyan kérdéseket is, mint az ösztöndíjra vagy tanulmányi kölcsönre való jogosultság.”

A tagállamok felelnek a nemzeti minőségbiztosítási rendszereik megszervezéséért. Ők határozzák meg a nemzeti minősítési keretet. Feljogosítják a felsőoktatási intézményeket oklevelek kibocsátására (engedélyezés). Elsősorban a tagállamok finanszírozzák a felsőoktatást, valamint az ösztöndíjakat és tanulmányi kölcsönöket. Így a tagállamok határoznak arról, hogy milyen típusú minőségbiztosításra vagy akkreditálásra van szükségük ahhoz, hogy meghozzák az engedélyezésre és finanszírozásra vonatkozó pozitív vagy negatív döntéseket.

E feladataik végzésekor a tagállamok egyre inkább a nemzeti minőségbiztosítási ügynökségük vagy ügynökségeik véleményére támaszkodnak. Néhány esetben³ a tagállamok úgy döntöttek, hogy valamely más európai ország ügynökségének véleményét a nemzeti ügynökségek véleményével egyenértékűnek lehet tekinteni, és el lehet ismerni. Valóban vitatható, hogy tényleg szükséges-e minden országnak saját minőségbiztosítási rendszert létrehoznia. Az együttműködés jelentős megtakarításokhoz vezethet, és a szakértelem összefogása révén erősítheti a szinergiát, növelve az objektivitást és a hitelt érdemlőséget. Belgium (Flandria) és Hollandia már döntött is arról, hogy közös értékelési rendszert hoznak létre. Ilyen esetekben az adott külföldi ügynökség véleménye helyettesítené a nemzeti ügynökség véleményét, és az engedélyezésre vagy alapításra vonatkozó későbbi döntések e véleményen alapulnának.

A Bizottság meg van győződve arról, hogy a kapuk megnyitása más európai országok ügynökségei előtt pozitív fejlődést jelent. Az így létrejövő verseny fejlődésre, valamint az általuk nyújtott szolgáltatások színvonalának emelésére ösztönözné az ügynökségeket, továbbá az értékelési és akkreditációs szolgáltatásaikat nemzetközi, európai szintre emelné. Ez pedig hozzájárulna e szolgáltatások minőségének emeléséhez. Adott esetben még szakosodásra is ösztönözné az ügynökségeket. Egyes ügynökségek regionális, nemzeti vagy európai szintű működés mellett dönthetnének. Mások intézményi értékelésre vagy bizonyos területekre (például mérnökképzés) vagy területcsoportokra (mint például bölcsészettudományok vagy társadalomtudományok) összpontosíthatnának. A határokon átnyúló minőségbiztosítás ily módon történő lehetővé tétele ténylegesen hozzájárulna a minőségbiztosítási rendszerek, a minőségbiztosítás vagy az akkreditációs értékelések

³ Dánia, Németország és Hollandia.

kölcsönös elismeréséhez, és így a képesítések Európán belüli és azon kívüli elismeréséhez is, miközben a kezdeményezés lehetősége az egyetemekenél és nemzeti hatóságoknál maradna.

Elképzelhető lenne – alternatívaként – az is, hogy a tagállamok az intézményi értékelést és akkreditálást nemzeti keretek között tartanák fenn, és lehetővé tennék, hogy az egyetemek a nemzeti intézményi értékelés mellé külföldi akkreditációs programot keressenek. Az egyetemek nem azért járnának el így, hogy közvetlen hozzáférést nyerjenek az állami finanszírozáshoz, hanem sokkal inkább azért, hogy jó hírnevet szerezzenek, mint ahogyan éppen ez történik a mérnökképzés és az üzleti tudományok területén.

Az értékelések és akkreditálások többségét nemzeti vagy regionális keretek között végzik. Ezek a helyi gyakorlatok várhatóan összehasonlíthatóbbakká és európaiabbakká fognak válni a „közös megegyezésen alapuló szabványok, eljárások és iránymutatások” alkalmazása által, valamint külföldi szakértők bevonásán keresztül. Néhány esetben lehetőség van határokon átnyúló értékelésre és akkreditálásra. A nagymértékben nemzetközivé vált szakterületeken – úgymint az üzleti tudományok, orvostudomány vagy a mérnökképzés – az egyetemek vagy azok finanszírozói (köz- vagy magánszféra) a jó hírnév vagy a fogyasztóvédelem szempontjából hasznosnak találhatják nemzetközi címek kiemelkedését. Az integrált tanulmányi programok – úgymint az együttes mesterképzések – nyilvánvalóan megkövetelik az érintett minőségbiztosítási ügynökségek együttműködését.

A Bizottság támogatja az önálló vagy együttes tanulmányi programok határokon átnyúló értékelésének és akkreditálásának kidolgozását és kipróbálását, és készen áll olyan, meghatározott szakmai szervezetek által benyújtott javaslatok támogatására, amelyek – olyan területeken, mint az orvostudomány vagy a mérnökképzés – európai akkreditálás bevezetésére irányulnak. Első lépésben a Bizottság támogatni fogja meghatározott számú, európai szintű akkreditálási kezdeményezések elindítását 2004-ben és 2005-ben. Európai akkreditálás nélkül azon egyetemek, amelyek saját országuk határain túllépő akkreditálásra tartanak igényt arra a lépésre szánhatják magukat, hogy Európán kívülről, nevezetesen az Egyesült Államok ügynökségeitől szerezzenek címet.

3. KÖVETKEZTETÉS

Ez az öt lépés határozott fellépést kíván meg intézményi, ügynökségi, nemzeti és európai szinten egyaránt. Az intézményeknek szigorú belső minőségirányítást kell kidolgozniuk, és ki kell fejleszteniük egy „akkreditálási stratégiát”. Az ügynökségeknek alkalmazniuk kell az 1998. évi ajánlást, és fel kell készülniük a szigorú vizsgálatokra. A tagállamoknak támogatniuk kell az egyetemeiket, és biztosítaniuk kell számukra az egyetemi autonómiát, ideértve az ügynökségek kiválasztásának jogát is. A tagállamoknak lehetővé kell tenniük azt is, hogy ügynökségeik függetlenül és határokon átnyúlóan működhessenek. El kell majd fogadniuk a más európai országokban székhellyel rendelkező vagy európai szinten működő, megbízható ügynökségek által elvégzett értékelést. Az európai együttműködésnek a megbízható Minőségbiztosítási és Akkreditációs Ügynökségek Európai „Nyilvántartásának” („listájának”, „jegyzékének”) felállításához kell vezetnie. Így megvalósulhat a sokat vitatott „kölcsönös elismerés”.

Az új tanácsi és európai parlamenti ajánlás erőteljesen fogja ösztönözni egy koherens európai minőségbiztosítási rendszer kialakítását a felsőoktatásban, továbbá a minőség javításához, a képesítések elismerésének megkönnyítéséhez és a mobilitás elősegítéséhez fog vezetni.

Javaslat

A TANÁCS ÉS AZ EURÓPAI PARLAMENT AJÁNLÁSA

a felsőoktatás minőségének biztosítása területén megvalósuló további európai együttműködésről

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS AZ EURÓPAI PARLAMENT,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 149. cikke (4) bekezdésére és 150. cikke (4) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára⁴,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére⁵,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére⁶,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárással összhangban⁷,

mivel:

- (1) Noha a felsőoktatás minőségének biztosítása területén megvalósuló európai együttműködésről szóló, 1998. szeptember 24-i tanácsi ajánlás végrehajtása a 2004. szeptember 30-i bizottsági jelentés szerint határozottan sikeres volt, még mindig szükség van az európai felsőoktatás minőségének javítására annak érdekében, hogy az az európai polgárok, valamint más kontinensekről érkező hallgatók és diákok számára átláthatóbbá és megbízhatóbbá váljon.
- (2) A tanácsi ajánlás az átlátható minőségbiztosítási rendszerek támogatását, illetve szükség esetén ezek létrehozását kívánta meg, és szinte valamennyi tagállam kialakított egy nemzeti minőségbiztosítási rendszert, és ösztönözte vagy lehetővé tette egy vagy több minőségbiztosítási vagy akkreditációs ügynökség megalakulását.
- (3) A tanácsi ajánlás olyan minőségbiztosítási rendszerek létrehozását kívánta meg, amelyek egy sor lényegi jellemzőn alapulnak, ideértve programok vagy intézmények belső vizsgálat útján történő értékelését és a külső felülvizsgálatot, továbbá, amelyek magukban foglalják a hallgatói részvételt, az eredmények közzétételét és a nemzetközi részvételt.
- (4) Általában e jellemzők alapján alakították ki valamennyi minőségbiztosítási rendszert, és e jellemzőket a bolognai folyamattal kapcsolatban megerősítették a 2003

⁴ HL C [...], [...], [...] o.

⁵ HL C [...], [...], [...] o.

⁶ HL C [...], [...], [...] o.

⁷ HL C [...], [...], [...] o.

szeptemberében Berlinben ülésezett európai oktatási miniszterek, akik az európai felsőoktatási térség megvalósításán dolgoznak.

- (5) A Felsőoktatás Minőségét Biztosító Európai Hálózatot (ENQA) 2000-ben hozták létre, és egyre több minőségbiztosítási vagy akkreditációs ügynökség rendelkezik benne tagsággal valamennyi tagállamból.
- (6) A 2003 szeptemberében Berlinben ülésezett oktatási miniszterek „arra szólították fel az ENQA-t, hogy a tagjain keresztül és az EUA-val, EURASHE-vel és az ESIB-bel együttműködve dolgozzon ki a minőségbiztosításra vonatkozóan közös megegyezésen alapuló szabványokat, eljárásokat és iránymutatásokat, tárja fel a minőségbiztosítási és/vagy akkreditációs ügynökségek vagy testületek megfelelő szakértői felülvizsgálata biztosításának lehetséges irányait, és az ellenőrzési csoporton keresztül készítsen jelentést a 2005-ben tartandó miniszteri találkozón”.
- (7) Függetlenül attól, hogy regionálisak vagy országosak, általánosak vagy specializáltak, köz- vagy magánjellegűek, profitorientáltak vagy nem, kívánatos felállítani az Európában működő, független és megbízható minőségbiztosítási ügynökségek listáját vagy nyilvántartását a felsőoktatás átláthatóságának növelése, valamint a külföldön szerzett képesítések és ott eltöltött tanulmányi idők elismerésének elősegítése érdekében.
- (8) A Lisszaboni Stratégiával összefüggésben a 2002 márciusában Barcelonában ülésezett Európai Tanács kinyilvánította azt a végkövetkeztetést, hogy az európai oktatási és képzési rendszereknek „az egész világon minőségileg elismertnek” kell lenniük⁸

AJÁNLJA A TAGÁLLAMOKNAK, HOGY

A. követeljük meg, hogy a területükön működő valamennyi felsőoktatási intézmény szigorú belső minőségbiztosítási mechanizmusokat vezessen be vagy fejlesszen ki;

B. követeljük meg, hogy a területükön működő valamennyi minőségbiztosítási vagy akkreditációs ügynökségek az értékeléseiket függetlenül végezzék, az 1998. szeptemberi tanácsi ajánlásban lefektetett minőségbiztosítási követelményeknek megfeleljenek, és értékelési célokra közös szabványokat, eljárásokat és iránymutatásokat alkalmazzanak;

C. ösztönözzék a minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségeket, hogy a felsőoktatást képviselő szervezetekkel együtt, a mellékletben foglaltaknak megfelelően állítsák fel a „Minőségbiztosítási és Akkreditációs Ügynökségek Európai Nyilvántartását”, és határozzák meg a nyilvántartásba való felvétel feltételeit;

D. tegyék lehetővé, hogy a területükön működő felsőoktatási intézmények a minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségek közül azt az ügynökséget választhassák ki az európai nyilvántartásból, amelyik az igényeiknek és profiljuknak megfelel;

E. fogadják el az európai nyilvántartásban felsorolt bármely minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökség által készített értékeléseket a felsőoktatási intézmények

⁸ Barcelonai Európai Tanács – Elnökségi végkövetkeztetések.
http://ue.eu.int/ueDocs/cms_Data/docs/pressData/en/ec/71025.pdf

engedélyezésére vagy finanszírozására vonatkozó döntések alapjaként, ideértve olyan kérdéseket is, mint az ösztöndíjra vagy tanulmányi kölcsönre való jogosultság.

II. FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

A. a tagállamokkal szorosan együttműködve továbbra is támogassa a felsőoktatási intézmények, a minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségek, az illetékes hatóságok és e területen működő más szervek közötti együttműködést;

B. háromévente készítsen jelentést az Európai Parlament, a Tanács, a Gazdasági és Szociális Bizottság és a Régiók Bizottsága számára az egyes tagállamokban működő minőségbiztosítási rendszerek fejlődéséről és az európai szinten megvalósuló együttműködésről, ideértve a fent hivatkozott célkitűzések tekintetében elért fejlődést is.

Kelt Brüsszelben, ...-án/-én.

a Tanács részéről

a Parlament részéről

az elnök

az elnök

MELLÉKLET

„Minőségbiztosítási és Akkreditációs Ügynökségek Európai Nyilvántartása”

A nyilvántartásnak azon hitelt érdemlő ügynökségek listáját kell tartalmaznia, amelyeknek az értékeléseiben a tagállamok (és a tagállamok hatóságai) megbízhatnak. A nyilvántartásnak a következő elveken kell alapulnia:

1. A listát a tagállamokban működő minőségbiztosítási és akkreditációs ügynökségek képviselőinek kell elkészíteniük a felsőoktatás képviselőivel (egyetemek és más felsőoktatási intézmények, hallgatók, egyetemi tanárok és kutatók) és a szociális partnerekkel együttműködve.
2. Az ügynökségek nyilvántartásba való felvételére vonatkozó feltételeknek a következőket kell magukban foglalniuk:
 - arra vonatkozó kötelezettségvállalás, hogy a véleményüket teljes mértékben függetlenül hozzák meg,
 - egy vagy több tagállam (vagy a tagállamok hatóságai) általi elismerés,
 - ezen ajánlás (6) preambulumbekkezdésében hivatkozott közös szabványok, eljárások és iránymutatások alapján való működés,
 - szakértők általi rendszeres külső felülvizsgálat, ideértve az ilyen felülvizsgálatok kritériumainak, módszereinek és eredményeinek közzétételét.